

Кульбаба

Квітка
Налада

Кульбаба

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-31

Н 23

Квітка Налада

Н 23 Кульбаба [Текст] : повість / Квітка Налада. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 160 с.

ISBN 978-966-679-999-2

Кожна людина бодай раз зазнавала дежавю — стану, за якого ми почуваємося так, начебто вже опинялися в певній ситуації або ж добре знаємо особу, хоча в цьому житті не могли з нею перетинатися. Примарно впізнавані запахи, звуки, предмети й обставини часом поєднують нас із далекими епохами і людьми, долі яких невлотно переплітаються з нашою теперішністю, немов чудернацькі квіти на дерев'яних кубиках геніального майстра, що їх хоч яким боком поверни, а вони однак утворюють цілісний і довершений візерунок.

Цей неймовірно поетичний текст пронизує візія кульбаби — як образ різних етапів земного життя і тієї пам'яті, яку зберігає кожна душа.

УДК 821.161.2-31

© Квітка Налада, текст, 2022

© Вікторія Кучма, обкладинка, 2022

© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-679-999-2

Усі права застережено

...моєму ангелу, який дуже дзвінко сміється

1

По холодній кам'яній стіні стікала вода. Кожна крапля падала в калюжу з таким звуком, наче сотня мікрофонів транслювала його по всіх усюдах. Дзвінко, наче сотня голосів відлунювала в тій краплі.

Іван сидів за столом і писав листа. Келія так давно служила йому домом, що він уже не чув цих голосних крапель. Здавалося, що не чув, бо насправді звук перестав торкатися до вух, а заходив відразу в нутро, розваляючи його на дрібні шматки. Те, що могло зцілити, — любов до Бога, втратило сенс, бо в думках була тільки вона, ця дивна N. Та, яка полювала за душами і цього разу обрала Івана — молодого, світлого й такого ще незіпсовано-чистого, аж так і хотілося взяти собі трохи тієї чистоти. Та що там «трохи», вона хотіла випити її всю. По краплі. Щоб аж відлунювало в тілі, як ота вода з келійної стіни.

Ця спрага почалася з першого погляду, коли на літньому ринку побачила його — веселого і дуже натхненного біля діжки з квасом, який видався особливо

смачним, й Іван хотів напоїти ним кожного. Навіть безкоштовно, з чого підсміювалися брати-ченці, примовляючи, що формула «квас-квас, ти годуєш нас» через «оцього щедрого» перестане діяти. Отож N відчула спрагу, але Іванове пригощення не допомогло, (бо ж інакшого походження була та спрага), а хлопця накрила любов. Не прийшла до нього, не обійняла, не зародилася — а саме накрила. Наче хтось покривало темне накинув на сонячно-руду голову. І за мить небесне сонце перестало світити. Вітер здійнявся такий, що перевернув дубову лавку, на якій стояли дерев'яні кухлі з-під квасу. Іванові брати-ченці тільки й устигали їх ловити. «Ну ти глянь, як пір'їнки порозліталися» — гудів кругленький Сергій, який і сам уже почувався пір'інкою, намагаючись усім тілом опиратися вітру. А Іван не відривав погляду від N, заворожений довгими чорними косами, які вітер перетворив на дві змії, що звивалися навколо прекрасної голови з синіми очима. «Такі й задушити можуть», — подумав Іван і потрусив головою, наче хотів буквально витрусити ті думки з голови, але вони трималися міцно.

2

Прекрасна N славилася красою і зверхнім ставленням до чоловіків, які готові були ходити за нею слідом, подавати капелюшок, здувати порох і годувати шоколадом, посипаним червоним перцем. «Як можна це їсти? — бурчав кондитер Кристофер, створюючи замовлення для дивної жінки. — Воно ж вогнем пече, проковтнути неможливо!» А N насолоджувалася. І щоразу просила ще більше перцю. «Невже пані не боїться перетворитися на вогняну королеву?» — кокетливо питав Кристофер, загортаючи шоколадні шматочки з червоними крихтами у м'який ніжно-рожевий папір. N закидала голову назад і голосно сміялася. І був дивним той сміх — нестримний і пронизливий, наче грім виривався з тонких рожевих вуст із запахом троянди. Наче в ній сміявся хтось інший.

3

— Ей! Чи є хтось вдома? — делікатний кулачок N стукнув у двері монастиря так, аж вони здригнулися.

— Вітаю, пані! — Сергій не приховував здивування. — Чим я можу вам допомогти?

— Хочу купити три великі бутлі квасу. Матиму поважних гостей, вони звикли до всього найкращого. А ваш квас справді дуже смачний.

— Ох, пані! Звичайно, пані! — Сергій не міг стримати радості. — Сьогодні ж завезу до вашого дому! Ввечері!

— Так, мій слуга чекатиме вас на подвір'ї. І того вашого руденького захопіть із собою, маю до нього прохання.

— Так, пані. Звісно, пані! — метушився Сергій і подумки тратив гроші на харчі, бо тривалий час доводилося сильно економити на їжі, й тому видіння солодкої булочки з трояндовим варенням розплилося по всіх думках.

— І довго я ще маю чекати? — капризний голос N вмить відігнав булку з думок, і Сергій побачив біля